

Nummer 7

1. April 1917

66. Aargang

Tale af Ældste Rudger Clauson

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1916.

Brødre og Søstre! Vi er komne til Stede her i Formiddag, som vi gjorde det i Gaar, for at høre Herrens Ord, og hvad enten Herren taler med sin egen Røst eller ved Aandens Stemme eller ved Aabenbaringens Ord, saa er hans Ord stedse tydelige, ligefremme, direkte og udtryksfulde, og Herren taler stedse i et Sprog, som alle kan forstaa. Det er sagt om hans Ord, at det er levende og kraftigt, skarper end et tveægget Sværd, og at det trænger ind til baade Ledemod og Marv. Herren taler aldrig unyttige Ord, men alle hans Udtalelser har en dyb Mening. Som et Eksempel vil jeg fremsføre, hvad der i Skriften er sagt om Jesus, at han, da han levede paa Jorden, ved en vis Lejlighed steg op paa et Bjerg, og hans Disciple samlede sig omkring ham, og han sagde til dem:

„Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. Salige ere de barmhjærtige, thi dem skal vises Barmhjertighed. Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn“ osv.

Jeg beder Eder overveje, Brødre og Søstre, hvor udtryksfulde og vidtrækkende disse Ord er, og med hvor stor Klarhed de er udtrykte, og om de blev nøje efterlevede, vilde de være en tilstrækkelig Vejledning gennem Livet. Paa den anden Side udtalte Herren haarde Fordømmelsesdomme over de ugudelige. Han sagde ved een Lejlighed:

„De Eder, I Skriftloge og Farijære, I Hylere! thi I tillukte Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade

J det ikke. Ve Eder, J Striftkloge og Farisæere, J Hylkere! thi J opæde Enters Huse og bede paa Strømt længe; derfor skulle J faa des haardere Dom. Ve Eder, J Striftkloge og Farisæere, J Hylkere; thi J drage om til Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre J ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som J selv ere." (Math. 23: 13.—16.)

Det fremgaar af disse Ord, at Herren foragtede Hylkeren, en Person, som foregav at være eet, men var noget andet, og han udtalte et Ve imod alle saadanne Hylkere.

Herrens Ord, som det er givet til os, Brødre og Søstre, i disse Dage gjennem Profeten Joseph Smith — thi han var en stor Profet — er letsfattelig, ligefrem, direkte og bestemt og er givet i et saadant Sprog, som der blev benyttet, da Aabenbaringerne blev givne, saa alle kan komme til en Forstaaelse deraf. Jeg vil benytte et Øjeblik til at henvisse Eder til en Aabenbaring, givet gjennem Profeten og Seeren Joseph Smith i Zion, Jackson Amt, Missouri, den 7. August 1831, og som lyder:

"Se, salige, siger Herren, ere de, der ere komne op til dette Land alene for min Eres Skyld, efter mine Befalinger; thi de, der leve, skulle arve Jorden, og de, der dø, skulle hvile fra deres Arbejde, deres Gjerninger skulle følge med dem, og de skulle annamme en Krone i min Faders Boliger, hvilke jeg har beredt for dem; ja, salige ere de, hvis Fødder staa paa Zions Land, og som have adlydt mit Evangelium; thi de skulle annamme Jordens gode Ting som deres Belønning, og den skal afgive sin Grøde i Overslødighed; og de skulle ogsaa blive kronede med Betsignelser ovenfra, ja tilmed Befalinger ikke faa; og med Aabenbaringer i rette Tid; dette skulle de erholde, der ere trofaste og nidkjære for mig." (Bagt. Bog, 59. Kap.: 1.—5. B.)

Brødre, hvilken omfattende Betydning har ikke disse Ord! Der er to Ting i Forbindelse med disse Ord, som berører mig dybt, og det er, at de er erklæret salige, som havde adlydt Evangeliet og som for det andet kom op til Zions Land, der var Missouri. Jeg gaar ud fra, at Landet, vi nu befinder os i, ogsaa er Zions Land, og vi er her imellem Zions Stifter, og Ordet, som var givet til de Hellige i Missouri, kan passende blive givet til os. Jeg tænker, at dette ogsaa var Meningen med disse Ord. Det gjør ikke meget til Sagen, hvad enten disse Hellige levede eller døde. Om de døde, skulde de blive velsignede og skulde indtræde i de Boliger i Faderhuset, som var beredt for dem, og om de levede, skulde Jorden blive velsignet for deres Skyld, og den skulde frembringe af sin Styrke; og fremdeles, hvad der var af langt større Bigtighed endnu, de skulde modtage ikke saa Aabenbaringer fra Herren. Vi forstaa fremdeles ved at læse videre i nævnte Aabenbaring, at det ikke alene var tilstrækkeligt for dem at have modtaget Evangeliet og kommet op til Zions Land; thi Herren gav dem endnu en Befaling, og i denne fremsatte han fem vigtige Ting, som de skulde gjøre, og der var i det mindste tre Ting, som det var af megen Bigtighed, at de ikke gjorde. Han benyttede Ordet „skal“. Han sagde ikke, at de burde ikke gjøre saa og saa, eller at det maatte vilde være viist, om de ikke gjorde saa, men han sagde: Du skal ikke gjøre saa. Og med Hensyn til de Ting, de skulde gjøre, sagde han: Du skal gjøre dem.

Disse var hans Ord vedrørende, hvad de ikke skulde gjøre: Du

skal ikke stjæle; Du skal ikke bedrive Hør; Du skal ikke ihjelslaa. De skulde ikke udøve nogen Handling, som i Henhold til sin Karakter blev en Overtrædelse af nogen af disse Bud. Det sker somme Tider, at naar nogen har funden en Ting paa Gaden eller i en Bygning eller andet Steds, at vedkommende vil paaftaa at have Ret til samme; men saadanne Ting tilhører ikke Finderen; at beholde disse uden at søge den retmæssige Ejer, er at stjæle; og Herren har givet Befaling saa vel herimod som imod almindeligt Tyveri.

Overtrædelse af det sjette Bud er Tidens dødelige Synd og var ligeledes den dødelige Synd, der var fremherskende i andre Tidsaldrer. Dette store Onde har ledt til Egtteskabs Skilsmisse i Tusinder af Tilfælde, og denne Synd er maaste Hovedgrunden og den største af alle Aarsager til, at indgaaede Egtteskaber opløses. Herren har sagt til os, at vi skal ikke gjøre saa og saa, og dette er en Lov for os. I veed, at i tidligere Tid, i Pilgrimis-Fædrenes Dage, var det saaledes, at om det blev meddelt i Landet, at et Mord var begaaet, forarsagede dette stor Bestyrtelse blandt Folket. Det rystede alle, som hørte det; men nu forholder Folk sig næsten ligegyldige, naar de hører om slige Begivenheder. Vi lægger kun øjeblikkelig Mærke dertil, hvilket udviser, hvorledes Forholdene har forandret sig, siden dette vort store Land først blev bebygget. At myrde er en almindelig Ting i vore Dage og i Særdeleshed blandt de Nationer, som er i Krig, og hvor Tusinder og Titusinder, ja, skal jeg sige Hundreder af Tusinder, bliver myrdede, og det vil tilvisse være vanstelig at finde en retfærdig Grund herfor. Herren har sagt til sit Folk: „Du skal ikke ihjelslaa“, og han sagde det med Autoritetens Stemme.

Jeg vil nu, Brødre og Søstre, nævne de fem Ting, som Herren i Aabenbaringen har sagt vi skal gjøre. Han byder:

„Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af al din Styrke, Sjel og Sind; og i Jesu Kristi Navn skal Du tilbede ham.“ (Pagtens Bog 59. Kap., 5. B.)

Hvilken herlig Lære er ikke dette første store Bud! Om vi modtager det og gennemfører det i vort Liv, om det lykkes os at gjøre dette, vil vi let finde Vejen, som vi skal vandre ad, og vor Byrde vil blive let. Den næste Befaling er i Overensstemmelse med dette Bud og er givet i det samme stærke, betonende og bestemte Sprog:

„Du skal elske din Næste som Dig selv.“

O, om et Menneſte kunde kun gjøre dette! Hvis det er muligt — og jeg gaar ud fra, at det er muligt, da Herren har befaleet det — at vi kan elske vor Næste som os selv, hvilken herlig Sejr vilde ikke være opnaaet derved! Vi er tilbøjelige til at være egenkjiærlige; vi er altid meget medlidende mod os selv! Vi er ganske villige til at tilgive os selv, naar vi har handlet forkert. Vel, det er netop saaledes, vi skal være overfor vore Medmenneſter, og da elsker vi dem som os selv. Vi maa være venlige mod dem og overbærende overfor dem. Vi maa være villige til at tilgive vor Næste og stille os kjiærlig overfor ham trods hans Svagheder og Ufuldkommenheder. Jeg forstaar,

at Budet har denne Betydning i det mindste; og Du skal i alle Ting takke Herren din Gud. Velsignet er den Mand og den Kvinde, som har et taknemmeligt Hjerte og som ikke knurrer eller klager eller finder Fejl ved Herren, naar han eller hun møder lidt Gjenvordigheder, eller andet lille Uheld — Prøvelser, som maaske vil være til vedkommendes Gavn i deres senere Liv. En saadan Mand og en saadan Kvinde tager Livet, som det kommer, og de er Herren hengivne og takker ham. Der siges videre i Aabenbaringen, vi har henført til:

„Du skal bringe Herren din Gud et Offer i Retsfærdighed, ja og med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og paa det, at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubejmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag. Thi sandelig, denne er en Dag, der er beffikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den allerhøjeste Eders Andagt.“ (8.—11. B.)

Hvor direkte og hvor nøjagtig og fuldkommen er ikke Tanken her udtrykt vedrørende at holde Sabbatens Dag hellig. Her er nu Herrens Folk, de Sidste-Dages Hellige, og denne Befaling gjælder for os, selv om andre ikke vil adlyde den. Vi opfylder ikke Budets Krav ved at blive hjemme og læse i gode Bøger paa Sabbatdagen, eller læse i de hellige Skrifter, men vi burde være i Huset, hvor vi dyrker og tilbeder Gud, i Herrens Hus, hvor vi er besejlet at gaa. Vi opfylder ikke Budets Krav ved paa Sabbatdagen at tage ud i Bjergpasseerne for at jage og fiske, eller gaa til de forskjellige Forlystelsessteder; og jeg er sikker paa, at Meningen ikke er, at Kirkens Medlemmer skal gaa til de forskjellige Teatre paa Sabbatdagen og saaledes vanhellige den.

Jeg erindrer, at jeg en Gang paa Sabbatdagen, medens jeg var i London, den største By paa Jorden, fandt, at der herskede Dødsstille i denne mægtige By. Der blev intet Arbejde udført; der syntes ikke at være noget Liv tilstede. Der var næsten ingen paa Gaden. Forretningerne var alle lukkede, og det var endog saa vanskeligt at faa et Maaltid. Hvis man ser en Mand i Kanada, som staar under den engelske Regjering, kjøre frem paa Bejen med en belæstet Vogn og med svedende og pustende Heste, da vil en saadan Mand straks blive arresteret for at vanhellige Herrens Dag. Hvor forskjelligt er det ikke fra, hvad vi ser i det frie Amerika. Ja, dette Land er et overmaade frit Land, og det forventes af de Sidste-Dages Hellige, at de benytter denne Frihed ved at rette sig efter Herrens Ord og holde hans Befalinger.

Herren velsigne Eder, Brødre og Søstre; Herren velsigne vor Præsident og Profet, hans Raadgivere, Kirkens Autoriteter og alle, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

— Det sydfste Liv varer ikke evigt ved, som det aandelige Liv gjør; derfor er det af saa uendelig større Vigtighed at pleje det aandelige Liv end det sydfste.

— Venlige Mennesker fik af Naturen i Buggegave Nøglen til andres Hjertes.

Karakter.

Af Geo. D. Kirby i »Improvement Era«.

Bed at overveje dette Spørgsmaal og undersøge, hvad der var skrevet om Emnet, forbaavjede det mig at se, hvormange Skribenter der i Virkeligheden har skrevet angaaende Karakteren og i deres Artikler givet udmærkede Definitioner og Forklaringer om, hvad der forstås ved, at Mennesket har Karakter. Det kunde næsten synes, som om det sidste Ord var jagt om dette Spørgsmaal, og dog, ligesom mange andre af Livets Spørgsmaal, kan det altid tages op til fornyet Drøftelse, og de gamle Sandheder fremsættes i ny Belysning.

Bed den menneskelige Karakters Udvikling er der mange Ting at tage i Betragtning. I Ordets bedste Betydning omfatter det alle de højere Egenskaber, som gjør Mennesket til et moralsk, elskende og tænkende Menneske. En Mands Karakter bestemmer hans Værd, hvad enten hans Anseelse er god eller ikke. Disse to Ting maa holdes adskilte. Karakteren skaber vi selv; den er, hvad vi er; men vor Anseelse beror paa, hvad Menneskene betragter os at være, hvad vi er i deres Øjne, eller efter andres Bedømmelse. En Persons Anseelse i Folks Dømmelse svarer ijeldent til hans virkelige Karakter; vi kan være for højt ansete, eller for lidt. Sig ens Stygge kan vor Anseelse, eller Rygtet om os, gaa forud for de Handlinger, hvorved vi beviser vor Karakter, eller ogsaa følge efter dem; eller det kan tænkes, at der slet ikke bliver lagt Mærke til vore Handlinger. Et Menneskes gode Karakter er den solide Klippe-Grundvold under et Hus, hvorimod den Anseelse, vi bliver holdt i, er som det skiftende Sand. Vor Anseelse og vor Karakter svarer sammen ligesom en Frakkes Finhed eller Simpeltid svarer til Personens aandelige og moralske Standpunkt, som har den paa, og ligesom Skindet bedrager, saaledes bedrager Rygtet ogsaa ofte. Karakteren er sammensat i sin Natur. Den repræsenterer mere end gode Forsætter eller Respekt for Morallovne. Der fordres noget mere. Det er ikke nok i al Almindelighed at kunne kaldes god. Man maa være god i den Forstand, at man kan udføre noget bestemt godt. Og vor gode Karakter skulde præge sig i vore Hjem, i vore Skoler og i hele det Samsund, vi lever i.

Om Du siger, Du er god, sig tillige, hvad Du er god for, og det bliver da muligt at „værdsætte“ Dig. Uvirksom „Gudhed“ betyder kun lidt i en Verden, hvor det er de sande „Værdier“, det kommer an paa; de sande Værdier tilvejebringes kun ved energisk Virksomhed i det godes Tjeneste, til Fremmelse af ædle Formaal.

En forstandig Anvendelse af vore Evner, god Dømmekraft med andre Ord, og Villiesstyrke er fremtrædende Elementer i Udsformningen af Karakter. At bestemme, hvad der er ret, og handle i Henhold dertil, er, hvad der fordres af os. Erhvervelsen af Kundskaber alene, hvor værdifulde disse i og for sig end er, kan ikke hjælpe Karakterudviklingen eller styrke Karakteren meget. Det er først, naar Kundskaben bliver anvendt og gjort Brug af i det praktiske Liv, at vi erhverver os Visdom der-

ved, saa at vort Værd som Menneske derved bliver større. Kundstabs-tilegnelse fører kun til Karakterdannelse, for saa vidt vort Liv er i Overensstemmelse med Livets ideale Principper, og vi gjør den rette Brug af de Kundskaber, vi har erhvervet os, hvad enten de angaar aandelige eller timelige Spørgsmaal. I modsat Tilfælde kan Kundskaberne sammenlignes med Føde, der ikke bliver fordøjet, og paa forskjellig Maade bliver Sjælelivet til Stade i Stedet for til Gavn. Derfor er det af højeste Vigtighed, at vi stedse gjør Ubendelse af vore Kundskaber i det gode Tjeneste og til Samfundets Opbyggelse.

Smelteren, der udtrækker Guldet, knuser først Ertsen og kaster derefter denne i Smelteblæsen, for at Guldet ved en høj Varmegrad kan blive udtruffet; og det smeltede Guld, som er det tungeste i Ertsen og det eneste af Værdi, synker til Bunden. Guldet bliver derefter vejlet og Ertsens Værdi saaledes bestemt efter det Guld, den indeholder.

Saaledes med Hensyn til Mennesket. Det har medfødt Gaver, og Herren vil assistere det, og det kan indvinde aandelige og timelige Statte, og Statte i Himlen, „som Møl og Rust ikke kan fordærve“, og det kan vinde meget værdifulde Livserfaringer, men det maa lutres lig Guldet og Sølvet, og hvad der efter Uttringen har Værd, det er Karakteren — Guldet i Menneskesjælen. Karakteren formes ved Sjæleens uafbrudte Stræben efter at leve i Overensstemmelse med Sandhedens Principper og Guds Villie, og saaledes ved Siden af at gjøre det gode vinde Herredømme over vore egne Videnskaber. Ligesom der i Sammenligning med Guldet findes Metaller, der er af mindre Værd, saaledes findes der mange Mennesker, som ikke bestræber sig for at opnaa det absolut bedste i Henseende til Karakterudvikling, og om nogle Mennesker kan det passende siges, at de ingen Karakter har.

Karakterens Styrke og Inderlighed beror paa, hvormegen Sandheds- og Villiekraft der driver Mennesket, og af denne Grund ses det, hvor vigtigt det er, at Menneskene kjender Sandheden. Det ses, at Karakteren er mere et Produkt af Menneskets aandelige og moralske Udvikling end af dets intellektuelle; thi kun naar Forstandsudviklingen og Menneskets indre Hjerteliv udvikles samtidig, kan den gode Karakter befæstes og formes. Den ædle Karakter uddannes i Virkeligheden kun, hvor Mennesket tjener Herren af sit „ganste Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke“ og ofrer sig for sine Medmennesker. Det Menneske, som er i Besiddelse af Karakterstyrke, vil kunne erhverve sig de største Livsgoder og indsamle de aandelige Statte, „som Møl og Rust ikke kan fordærve“, og da Karakterstyrke beholdes og bevares ved Lydighed til Lov og Efterlevelsen af Moralens Bud, indses det, af hvor stor Vigtighed det er for Menneskene at lære at adlyde fra Barndommens Dage. De, som ikke lærer dette, og ikke vil dette, maa nødvendigvis spille moralsk Fallit. Karakter i Ordets bedste Betydning er ensbetydende med Magt og Indflydelse og vil drage sande Venner til Dig og bringe Dig Livslykke; thi, naar din gode Karakter bliver bekjendt, vil det give dine Ord og Handlinger Vægt. Hvor den gode Karakter er til Stede, der vil Sejren vindes. At være i Besiddelse af Karakter er det, som bestemmer Men-

neftets Værd. Hvis vor Karakter er bestemt, vore Bevæggrunde rene, og vor Villie fast, saa er vi paa den rette Side af Livet og i Harmoni med Sandheden og det evige Livs Kræfter.

Persønlig Renlighed.

(Efter en Artikel i »Liahona«.)

De Sidste-Dages Helliges Religion er ideel i dens forskjellige aandelige og timelige Forgørelser og er netop derfor en praktisk Religion, ja den mest praktiske Religion af alle. Vor Religion er bygget paa Evangeliets Principper, og Adlydelse af disse Principper vil sikkert og ufravigeligt lede til Menneskets Fuldkommengjørelse i aandelig og timelig Henseende. Hensigten med Forkyndelsen og Praktiseringen af Evangeliets Principper er at føre os fra det onde og fra al Urenhed til at leve et rettsaffent, rent, dydigt og helligt Liv. Det er ikke alene nødvendigt, at vort Sind bliver oplyst om Evangeliets frelsende Sandheder, og vore Hjerter trøstede, jørmødelst vor Adlydelse af de første Fordringer, som Evangeliet stiller til os med Hensyn til Tro paa Gud og Kristus, og paa den Helligaand, Daab til Syndernes Forladelse og Modtagelse af Haandspaalægelse for den Helligaands Gave, men det er nødvendigt, at vi renser os fra „al Kjødets og Aandens Besmitelse“. Vi vil i denne Artikel specielt henlede Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at vore Legemer bliver holdt rene ved ofte at bade eller afvaske os, saa at vore Legemer kan være passende Tæmpler for vor iboende Aand, og vi være værdige til at modtage Guds Inspiration, og derved blive styrkede baade aandeligt og legemligt, og hvorved det bliver muligt for os at erhverve saavel de aandelige som timelige Livsværdier. De Anstrengelser, som det kræver for os at iagttage de hygiejniske Renlighedskrav, bliver vi belønnede paa mange Maader for, ligesom vi bliver belønnede for at iagttage „Visdomsordets“ Lovregler. Guds Pagtens Folk har i alle Tidsaldræ været belærte om at holde sig selv, deres Klæder og alt i Hjemmet rent. Forskjellige Renselser var ordnede i Moseloven, og Israelliterne var i al Almindelighed et Eksempel til Efterfølgelse for alle omboende Folk. I det nye Testamente omtales disse Renselser ved forskjellige Lejligheder. Det er en almindelig brugt Udtalelse, at „Renlighed er det næst vigtigste efter Gudfrygtighed“, og at Iagttagelsen af personlig Renhed er en af de Fordringer, Evangeliet stiller til os, og Kirkens Medlemmer burde i saa Henseende sætte alle Mennesker et følgerærdigt Eksempel. Selv de fattigste og de, som arbejder ved snavset Arbejde, kan holde deres Legemer fri for generende Snavs og holde deres Undertøj rent.

Kirkens Medlemmer er paa Grund af, at de har annammet Evangeliet, berettiget til daglig at blive vejlede ved den Helligaand, og de vil finde, at de ved at holde deres Legemer og deres Omgivelser rene kan modtage Aandens oplivende Indflydelse og Herrens Velsignelser i en rigere og fuldere Grad end ellers muligt. Det er ogsaa nødvendigt,

at Kirkens Medlemmer sørger for, at der saavel om Natten som om Dagen er en rigelig Tilførsel af frisk Luft i deres Hjem, thi deraf saa vel som af personlig Renlighed afhænger i meget høj Grad det menneskelige Velbefindende, og disse Ting maa eftertrages forud for mange andre timelige Ting, om vort syvste Liv skal være i Harmoni med det aandeligt gode Liv, vi som Sidste-Dages Hellige efterstræber at leve; og, som der har været sagt, vi kan ikke leve vort aandelige Liv til Fuldkommenhed, om vi ikke iagttager disse Livets timelige Krav, og Hjemlivet kan umuligt blive behageligt, om disse timelige Livskrav ikke bliver iagttagne; men naar det sker, bliver Hjemmet, selv om det er et fattigt Hjem, tiltrækkende for alle, Børn saa vel som voksne, og Børnenes hele Fremtidsliv vil blive præget deraf og deres aandelige Liv indirekte paavirket i høj Grad derved; og Kjærlighed for alt, som hører Guds Rige til, vil blive vakt, alt, som er sandt, godt og skønt og helligt.

Fredsenglen.

Af C. B. D. i „Hjemmet“.

Det skete, at Himlens Engle hntedes over Jordens Sammer; de raad slog, og en af dem gik frem for Guds Trone.

„D, Herre!“ sagde Englen, „Du, som er almægtig og god over al Forstand! Hvor længe vil Du, at Menneskene i deres blinde Taabelighed skal vedblive at rase imod hverandre? Se, Blodet flyder i Strømme, Nøden er stor, og de ulukkelige Bønner og Strig stiger op mod din Trone! Hvornaar, o, Gud, vil Du vise Barmhertighed, at Freden og Lykken atter kan tage Bolig blandt Menneskene? Se, vi er dine Tjenere, hntes over Jorden og al Jordens Slægt!“

Men Gud sagde til Englen:

„Skulde ikke jeg kjende, hvad Menneskene lider paa Jorden, hvor Blodet flyder, og Hadet raser blindt! Skulde ikke jeg hntes over Jorden og al dens Slægt! Men dette er mit Ord til Eder — stig ned, den af Eder, som vil det, og forkynd Menneskene, at de skal lade al Strid fare. Gaa til Jordens mægtige og tal Fredens Budskab til deres Dren og søg Kjærligheden i deres Hjerter. Vend da tilbage, den, som Eders Valg har udjendt, og forkynd mig, hvad han har udrettet.“

Og Englene raad slog atter, og deres Valg faldt paa Barmhærtighedens Engel, som var villig til at udføre Hvervet.

Straks forlod han Himlens Boliger og steg ned paa Jorden, til det Slot, hvor en af Verdens mægtigste Fyrster boede.

„Du har paaaldt Gud“, sagde Englen til Fyrsten, „og jeg er Fredsenglen, som er kommen for at forkynde Eder, at I lade al Strid fare!“

Fyrsten kuelde ned og udstrakte sine Arme mod det himmelske Sendebud.

„Fredsenglen!“ raabte han. „Befignet være dit Komme! Se, mit Folk lider Nød! Det spæde Barn dør i sin Moders Arme, thi hun har ikke Føde at give det. Frels mit Land og mit Folk, at det igjen kan blomstre stærkt og frodigt.“

„Jeg ser, at dit Folk lider onde Dage“, svarede Englen. „Men der, — hntes dit Lands Grændser. . .“

Fyrsten hntede sine Bryn, og hans Ansigt formørkedes.

„Der —“ svarede han, „der bor mine Fjender!“

„Jeg ser vel“, sagde Englen, „at Du lider med dit Folk, men den Kjærlighed, jeg søger, bor ikke i dit Hjerte.“

Og Englen forlod Fyrstens Bolig og gik bort gennem Landene, til et Rige, der var saa stort og udstrakt i Syd og nord, i Øst og Vest, at ingen menneskelig

Jod endnu havde betraadt dets fjerneste Egne. Til Fyrsten, der herskede over dette mægtige Land, begav Englen sig og sagde:

„Jeg er Fredsenglen — hør mine Ord! Dit Rige er stort og mægtigt. Hvis Du vil det, kan Freden og Lykken atter komme til at blomstre blandt Menneskene. Lyt til Kjærlighedens Røst i dit Hjerte!“

Men Fyrsten svarede:

„Retfærdighedens Bud er min højeste Lov. Den maa jeg følge, og derfor maa jeg kæmpe Kampen til Ende.“

„Biste dit Land da altid jelv Retfærdighed?“ spurgte Englen. „Blev aldrig nogen Uret begaaet af dit Folk? Er hver en Brøde da sonet?“

Men Fyrsten svarede intet og vendte sit Ansigt bort.

„Du paakalder Retfærdigheden,“ vedblev Englen. „Men Du veed ikke, at Kjærlighedens Bud er Menneskets højeste Lov!“

Saa forlod Englen Fyrsten og hans Rige og stod snart Ansigt til Ansigt med en tredje af Jordens mægtige, hvem han bragte det samme Budskab.

Men Fyrsten løstede sit Hoved og hans Ansigt lystede af Stolthed. „Se,“ sagde han, „se, hvor Røgen hvirvler til Vejrs over det ganske Land. Hør Larmen fra Maskinerne — i denne Arbejdets Aand gjenfodes mit Folk. Bort stolte Flag vajer paa alle Have — det betyder mit Riges Lykke og Trivsel. For det kæmper vi — for selve vor hellige Ret. Det er mod Uretten og Misundelsens Magter, vi har draget vort Sværd. Derfor maa vi kæmpe Kampen til Ende.“

Og Englen forlod Fyrsten med uforrettet Sag og fortsatte sin Vandring. Til alle Jordens mægtige, som var indblandede i den store Strid, kom han, men intet Sted fandt han den Kjærlighed, han søgte, og uden hvilken han intet kunde ndrette. „Gud sagde, at jeg skulde gaa til Jordens mægtige,“ tænkte Englen, medens han bedrovet vandrede bort gjenneim Landene, der var hærgeede af Krigens Brand. „Men hvem er mægtigere end den, hvis Sjæl er fuld af Omhed; hvad er stærkere end det Hjerte, der rummer en sand og inderlig Kjærlighed. Nu veed jeg, hvor jeg skal søge.“

Saa vendte Englen sine Fjæd mod et Land, der havde lidt meget under den frygtelige Krig. Foran et lille, uanseligt Hus standsede han. I dets Dør stod en fortvædt Kvinde, hvis Ansigt man kunde se var aldet længe for Tiden.

Det var en Moder, som havde mistet tre Sønner i Kampen derude paa Valpladsen. „Her,“ tænkte Englen, „vil jeg finde et Hjerte, som ejer det, jeg søger. Her er en Kvinde, som vil tale min Sag i det Folk, hun tilføjer.“

Han vilde gaa nærmere, men blev staaende, da i det samme en Skikkelse kom til Synne i Døraabningen ved Siden af den sørgfældte Kvinde. Det var en ganske ung Soldat, og Kvinden var hans Moder.

Hun tog med begge sine Hænder om hans Hoved og trykkede et Kys paa hans Pande.

„Farvel, mit elskede Barn,“ sagde hun. „Vær frimodig og stærk. Gjør dit Land Gode. Tre Sønner har jeg skænket Fædrelandet. De ofrede alle Livet derude i Kampen. Nu skænker jeg den fjerde og sidste. Du skal hævne deres Død. Jeg skal bede for Dig, at Du maa være tapper og uden Frygt. Tænk paa dit Land og paa din Moders sidste Ord.“

Vangsomt vandrede Englen bort fra det hærgeede Land, hvor Kampen rasede videre i al sin Gru, og en haabløs Sorg syldte hans Sind, thi han tænkte, at Kjærligheden, han søgte, fandt han ikke mellem Menneskene.

Denne ypperlige lille Artikel, der findes i „Hjemmet“ for 8. Marts, er uden Tvivl en ret træffende sindbilledlig Fremstilling af de Følelser og den Aand, der bejler den største Del af Fyrsternes Hjerter i Dag, samt mangfoldige af deres Undersaatter, idet Sneversynethed gjør sig gjældende, Selvfjærligheden faar Raaderum, og Næstekjærligheden bliver banlyst, Hadet faar Indpas, og der kræves Hævn til det yderste overfor „Fjenden“, selv om det koster Mand og Fader, eller den eneste og sidste Søn i Familien; alle maa de ofres paa Hævnens Alter. Barmhjærtighedens Engels Mission, der skulde bevirke Fred og Kjærlighed i

de haarde Hjerter, synes saaledes at forsejle sit Maal, da Englen, efter at have fuldendt sit Grinde, vender sig bort med Sorg. Dette stemmer med Aabenbaringen i Pagtens Bog, det 38. Kapitel, hvor der siges: „Thi alt Kjød har fordærvet sig for mig, og Mørkets Magter tage Overhaand paa Jorden blandt Menneftenes Børn, for alle Himlens Skarers Afsyn, som gjør, at Stilheden hersker, og hele Evigheden smertes, og Englene vente paa det store Bud, at høste Jorden, og sanke Klinten til at brændes.“ Men hvori bestaar det Kjerlighedens Budskab, som Englen skulde bringe? Skriften siger: „Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud. Thi dette er Kjerlighed til Gud, at vi holde hans Bud.“ (1. Joh. Brev, 5 : 2, 3. V.) For at gjøre Menneftene bekendt med disse Bud lovede Herren at sende en Engel til Jorden i de sidste Dage med en Proklamation til alle Folk. En ny Evangelie-Husholdning vilde blive paabegyndt. Evangeliet vilde blive forkyndt i sin Renhed, uden nogen Sammenblanding af menneftelige Lærdomme; det vilde kun indbefatte den „fuldkomne Lov“. Apostelskabet vilde blive gjenoprettet, og Mænd, som var i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed vilde administrere Evangeliets frelsende Ordinancer, saa som Daab med Begravelse i Vand til Syndernes Forlæbelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og administrere den hellige Nadver til Ihusommelse om Jesus Kristus. De sande troende, der paa Grund af Sygdom lider paa deres Legeme, vil blive helbredede formedelst Salvelse med hellig og indviet Olie, og Troens Bøn vil oprejse den syge. Profetiens Gave samt alle Gaver, der i tidligere Dage blev nydte af de Hellige, vil blive de sande Hellige tildelte i de sidste Dage. De vil ogsaa berede sig til Kristi andet og herlige Komme, og i specielle Dje med vil de samles til et vist Iudsamlingssted for der at berede sig til den store Dag, som er bestemt af den Almægtige, og som han alene kjender; men Tiden vil komme, hvor det skal lyde: „Se, han kommer med Skyerne, og hvert Dje skal se ham, ogsaa de, som ham gennemstunge, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham.“ Store og mægtige Begivenheder vil staa i Forbindelse med Kristi Komme, thi vi læser: „Hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Sted. Og Kongerne paa Jorden og Fyrsterne og de rige og de vældige og hver Træl og hver fri skulte sig i Huler og i Bjergenes Kløster. Og de sagde til Klipperne: Styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Tronen, og for Lammet Brede; thi hans Brede store Dag er kommen, og hvo kan bestaa?“ Det vil saaledes blive en skrækkelig Dag for de uomvendte og uforberedte; thi de, som kan bestaa paa hin Dag, vil kun være de, som har renset sig selv, ligesom han er ren. Kun de skal beskue Kongen i hans Skjønhed. Den Kjerlighed overfor Gud og Næsten, som skal forarsage Fred og evig Glæde blandt Menneftene, maa vise sig i Lydighed til Guds Bud, i Tro og i Gjerning. Den vil vise sig i Barmhertighed og Velgjørenhed. Den vil tilskynde Menneftene til at elske sin Næste som sig selv. Der siges, at den er i Besiddelse af sand Kjerlighed, som bestandig virker for det, som er godt. Den fryder sig med dem, som fryder sig, græder med dem, som græder, opmuntrer de fortrykte, understøtter de

trængende, hjælper de svage, aštørre Sorgens Taare af de trøstesløse og forladtes Dine. Ordet „Kjærlighed“ er et af de mest betegnende Ord i Sproget, thi „Kjærlighed er Livets Kilde“; den er, som der har været sagt, „noget, der føles, uden at kunne forklares; noget, der vides, uden at kunne ses.“ Kjærlighed er altid virksom; thi den er evig. Det kraftigste Argument, der nogensinde er fremsført for Tro paa Gud, er det, der indeholdes i Ordene: „Gud er Kjærlighed“. „Kjærlighed er altomfattende; den er alt; den er den sejrende Magt.“

Fredseuglen har i Sandhed gjæstet vor Jord i vore Dage, og har bragt det store Kjærlighedens Budskab til Menneſtene. Han gaar imidlertid ikke personlig omkring fra den ene Fyrſte til den anden, men ifølge Guds Bidsom og den himmelfte Orden har Herren nu som i tidligere Dage tilkjendegivet sin Villie ved Aabenbaring og udsendt sin Engel, ja, flere Engle, til en ung Mand, som blev udkaaret til en Profet, nemlig Joseph Smith; og i Eghed med Johannes, som modtog den betydningsfulde Aabenbaring paa Den Patmos, er det Budskab, som Englen bragte, sendt videre til alle Folk paa Jorden, og det indeholder den bestemte Advarsel, at „Guds Doms Time er kommen“. Forkastelsen af Budskabet vil bringe Guds Mishag over Menneſtene, og som en Følge vil Retfærdighedens Engel ogsaa i Herrens bestemte Tid lade sin Røst høre, og han vil raabe højt: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad; thi den har givet alle Hedninger at drikke af sin Uterligheds giftige Vin.“

Som Guds bemyndigede Tjenere, udsendt med Frelsens og Fredens Budskab, indbyder vi alle Menneſter til at komme til Kristus ved at adlyde hans Bud, som findes nedskrevne i Bibelen, „Mormons Bog“ samt „Lærdommens og Pagtens Bog“, hvilke hellige Skrifter fremsætter Evangeliets sande Lærdomme og vidner om, at der er en Gud i Himmelen, som er barmhjertig saa vel som retfærdig mod sine jordiske Børn, og han „gjør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“

Hans J. Christiansen.

Uddrag af en Tale af Ældste Orson A. Whitney,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1916.

Syv Hundrede Aar før Kristi Fødsel forudſagde Profeten Esaias, hvorledes et vidunderligt Værk i Verdens sidste Tider vilde fremkomme ved Herrens Kraft efter en lang Mørkheds Periode. „Mormonismen“s Fremkomst, hvilket er ensbetydende med det gjengivne Evangeliums Fortyndelse og Oprettelsen af Guds Saliggjørelses-Værk paa Jorden, er efter vor Tro og Lære en Opfyldelse af denne Oldtidsprofeti. Og det vilde tilvisse være vanſkeligt at tænke sig noget mere vidunderligt end de Kjendgjerninger, der staar i Forbindelse med Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som betinger, at Kirken er bygget paa Klippe-Grundvolden. Hvad kunde være mere mærkeligt eller komme mere uventet end Himmelenes Gjenaabning, just naar det var troet og

paastaet, at der ingen direkte Forbindelse var mellem Himlen og Jorden, at Gud ikke længere talte til Menneskene, at han ikke mere aabenbarede sig, og at Englene aldrig mere paa denne Side „Dommedag“ vilde tilkjendegive sig for Menneskene? Men sel Himmelen er gjenaa-bnet; Engle kommer til Jorden, og ikke dette alene, men Gud selv nedsteg fra sin Herligheds-Trone og aabenbarede sig for sin ædle unge Tjener Joseph Smith. En Engel tilkjendegav det skjulte forbigangne vedrørende Amerikas Oldtidsfolk; og vi modtager gjenem denne Engels Administration „Mormons Bog“, som indeholder Evangeliets Lærdomme og omhandler Evangeliets Fylde, og indeholder Beretninger om Amerikas Indbyggere i fordums Dage og vidunderlige Profetier med Hensyn til Folkene, som efter Kolumbus' Opdagelse af Amerika skulde bebo saa vel Syd- som Nordamerika. Fremdeles: En Engel gjengiver det aroniske Præstedømmes Fuldmagt, og de Mænd, som modtager denne Fuldmagt, kan prædike Evangeliet til Omvendelse og døbe Menneskene til Syndernes Forladelse. Andre Engle bragte tilbage det melchizedekiske Præstedømmes Fuldmagt, og de, som er i Besiddelse af dette Præstedømme, er i Besiddelse af Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og paa Grund af den saaledes modtagne guddommelige Fuldmagt, uden hvilken ingen Mand lovlig kan repræsentere Gud eller administrere Evangeliets hellige Ordinancer, er Kristi Kirke igjen oprettet paa Jorden. I Sandhed er et mærkeligt og vidunderligt Værk oprettet paa Jorden, saa vidunderligt, at de fleste Mennesker ikke vil have noget med Værket at gjøre, men betragter det nærmest som bygget paa Hjørnespind og Fabler. Og dog er dette Værks Fremkomst en tydelig Opfyldelse af Profetier desangaaende.

Denne Kirke var grundet i en bestemt Hensigt. Den er ikke een Kirke mere, som er søjet til de Hundreder af religiøse Sekter, som er i Verden i Forvejen. Men Kirken er ligesom et opløst Banner, der kalder Guds udvalgte Israæl sammen fra de fire Verdenshjørner i den Hensigt at opbygge et Zion, at opbygge det nye Jerusalem og forberede et Folk for Herrens herlige Tilkommelse. Det er saa vel et nedbrydende som opbyggende Værk. De foregaaende Talere har hentydet til, hvorledes de forskjellige Religions-Samsunds Lærdomme bliver forandrede, og gamle Traditioner bliver opgivne, som en Følge af og i Forbindelse med Gjengivelsen af det evige Evangelium. Jeg har ikke Tid til at gaa i Enkeltheder. Jeg kan kun nævne disse Kjendsgjerninger i sine Hovedtræk og fremsætte nogle saa Tanker vedrørende dette Tema. Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at Videnskab, Kunst, Opdagelser og Opfindelser har bidraget til dette Værks Fremme, idet vi har draget os disse Ting til Nytte i Forbindelse med Evangeliets Fortyndelse. Skolemænd og lærde Videnskabsmænd har ligesom fulgt efter de sidste Dages Profet og indirekte stadfæstet de Lærdomme, som han fremsatte, og i Virkeligheden baaret Vidnesbyrd om deres Sandhed. Vi lever i en Tidsalder, da vidunderlige Ting sker, da Mirakler finder Sted, thi hvad er Mirakler, naar alt kommer til alt, andet end Gjæringer, der bliver udførte ved en forbedret Fremgangsmaade og i Forbindelse med Udsødselsen af en større

Grad af Kraft, naturligvis, end Menneſket ſædvanligvis er i Befiddelse af. J, ſom er tilſtede ved denne Konference og ved den ſamtidige Statsudſtilling, ſaa ſaaledes i Aſtes og i Gaar et ſtyrbart Luſtſkib over Ederſ Hoveder, hvad der vilde have været betragtet ſom et Mirakel af Folk, der levede mindre end et Hundrede Aar tilbage i Tiden. Den engelliſte Digter Tennyſon ligesom forudſaa, hvorledes Udviklingen vilde føre diſſe Ting med ſig, idet han i ſit Digt: »I dipt into the future« paa en yndefuld og ſængſlende Maade beſkriver, hvorledes han ſer Himlen krydſet af Luſtſkibe og det herlige Millennium oprinde. Poetens Forudſigelle ſer vi i Dag delviſ opfyldt. Han ſkrev ſit Digt for maatte lidt over trefindſtyve Aar ſiden; hvad vil de næſte trefindſtyve Aar føre med ſig? Maatte den fuldſtændige Virkeliggjørelſe af Poetens Tankebrømme.

... J 1847, da Brigham Young førte de første Sidſte-Dages Hellige over det amerikaniſke Ørkenland og Klippebjergene til Saltſødaalen, paabegyndtes Opfyldelſen af Joſeph Smiths Profeti, ſom havde erklæret to Aar før ſin Død, at de Hellige „vilde blive et mægtigt Folk mellem Klippebjergene.“ (Fortſættet.)

Den ruſiſke Revolution.

Af Niels F. Green.

Den politiffe Omvæltning, der har fundet Sted i det ſtore ruſiſke Rige, ſiden Dumaen (den ruſiſke Rigsdag) den 14. Marts tog Regjeringens Tøjler i ſine egne Hænder og i Henhold til Beretningerne arreſterede Czarens Miniſtre og dernæſt gjennem General Ruzſky bevægede Czar Nikolaus II til den 15. Marts at underſkrive et Tronſtigelſesdokument i Byen Pſkov i Veſtruſland, er en Begivenhed, der, trods overilede blodige Handlinger, ſom fandt Sted i Forbindelſe hermed, og ſom koſtede flere Tuſinders Død, ſærlig i Petrograd, Ruſlands Hovedſtad, ganſte ſikkert vil have de ſtørſte verdenshiſtoriffe Følger og ſom vil bringe Frihedens og Kulturens Goder til hele det ruſiſke Folk, og løſte det ud af Aarhundreders Dvale og bort fra Slaveaag, og frigjøre Folket, ikke alene i politiff Henseende, men ogſaa fra det trykkende Præſtevælde, der ſammen med Czar-Gnevældet har underkuet og tyranniſeret Folket. Den ruſiſke Kirkes Embedsmænd har i mange Tilfælde udøvet ſtørre Magt over Folket end Statens civile Embedsmænd. Eks-Czar Nikolaus havde gode perſonlige Egenſkaber, men havde i Henhold til Beretningerne i ſin Regjeringsſtid flere uheldige Raadgivere, der bragte ham under uſund politiff og religiøs Indflydelse.

En af de nærmefte Foranledninger til den politiffe Omvæltning i Ruſland var Keiſerens Ukaſ, uſtedt kort før Revolutionens Paabegyndelſe, at Dumaen ſkulde hjemſendes, en keiſerlig Befaling, der blev givet paa Grund af Uoverensſtemmelſe mellem Flertallet af Dumaens Medlemmer og Czarens Miniſtre, og ſom netop blev uſtedt, da deres Tilſtedeværelſe paa Grund af Krigsforholdene ſyntes meſt nødvendig. Da flere højtſtaaende Militære og andre betydnende Embedsmænd ikke

billigede Dumaens Opløsning eller Hjemsendelse, men ved stiltiende Overenskomst støttede samme i sin Nægtelse af at blive hjemsendt, lykkedes det Dumaen, næsten over al Forventning, at konstituere sig som Eksekutiv-Komitee med Dumaens Præsident, Rodzianko, som Formand, og saa dannet en provisorisk Regjering som et Resultat af en Overenskomst med „Arbejdernes og Soldaternes Raad“, der vælges af Arbejderne i Petrograds Fabrikker og Soldaterne i Petrograds Garnison. Den nye Regjering har givet Løfter med Henhyn til at ville regjere i Henhold til Folkets Villie, føre Krigen med Kraft og lade Folket selv bestemme ved almindelig Stemmeafgivning, om de søster, at den afgaaede Czars 13 aarige eneste Søn skal være Tronarving, eller Czarens veltidte yngre Broder, Storhert Michael, skal udnævnes til Czar. Sidstnævnte er en afgjort Tilhænger af omfattende Samsundsreformer indenfor det udstrakte russiske Rige. Hovedsagen for Dumamedlemmerne og de af dem bestiftede Ministre (de gamle Ministre blev foreløbig arresterede) er den, at Rusland bliver regjeret af Folkets Repræsentanter, og de sidste Meddelelser fra Rusland gaar ud paa, at mange Politikere i det store Rige nu virker med Kraft for at indføre den mest demokratiske af alle Regjeringsformer, den republikanske Regjeringsform; men hvorvidt Folkets store Flertal har Selvtillid nok til at regjere, er et stort Spørgsmaal; men hvad enten den ene eller den anden Regjeringsform bliver godkendt af Folkeflertallet, saa kan alle rettænkende Mennesker kun ønske, at en bedre Tid maa oprinde for det russiske Folk, i hvis Stjød der gjemmes saa mange Verdensmuligheder. Det menige Folk er naturfjendt og aandelig velbegavet, og mægtige Kræfter slumrer i Folkelegemet, og der er ingen Tvivl om, at de gode Magter vil bryde sig Vej i det store Rige og gennemføre de saa haardt tiltrængte Reforme, af hvilke den, at der bliver givet almindelig politisk Frihed og Religionsfrihed, er saare paatrævet. Den store Folkeafstemning, som den ny Regjering vil søge gennemført, vil paa Grund af Forholdenes Natur næppe kunne finde Sted for hen i Sommeren.

Et af de første Stridt, som den russiske Duma gjorde for med Kraft at hævde sin Autoritet, var at søge at vinde Militærmagten og Folkets Ledere over paa sin Side, og eftersom Revolutionen stiltiende var billiget af flere høje Officerer, blandt disse Storhert Nicolaj Nicolajewitsch, der ønskede Forandringer i Regjeringsførelsen, lykkedes det den provisoriske Regjering i Løbet af nogle Dage at vinde alle Afdelingerne af Garnisonen i Petrograd for sig, ligesom det lykkedes den ny Regjering i forholdsvis kort Tid at vinde Officererne og Hærstyrkerne ved Fronterne saa vel som de fleste højere civile Embedsmænd for sig, dog maaste særlig paa Grund af, at den provisoriske Regjering formaaede Czar Nikolaus til at frasige sig Tronen; ligeledes paa Grund af det Maadehold, der blev udvist af den i de nye Dispositioner. I Czarens Tronfravigelses-Dokument og Henvendelse til det russiske Folk om at bistaa den ny Regjering, siger han, efter at have udtalt sig vedrørende Krigen, at han i Forstaaelse med Rigsdumaen har erkjendt det for bedst at frasige sig den russiske Stats Krone og nedlægge den øverste Magt.

I denne Henvendelse udtaler Eks-Czaren tillige, at han ikke vil stille sig fra sin elskede Søn, men overdrager Kronen, eller sin „Arvelod“, som han udtrykker sig, til sin Broder, Storhert Michael Alexanderovitsh. (Om denne af Folket bliver valgt til Czar, vil imidlertid Tiden vise.) Eks-Czaren siger fremdeles i Henvendelsen til det russiske Folk:

„Vi overdrager vor Broder at regjere i fuld Samdrægtighed med de siddende nationale Repræsentanter for de lovgivende Institutioner og der aflægge den utrænelige Ed i det højtelskede Fædrelands Navn.

Vi appellerer til alle Fædrelandets tro Sønner om at opfylde deres hellige og patriotiske Pligt, idet de adlyder deres Keiser i de nationale Prøvelsens tunge Dødblik, og hjælper ham med, sammen med Nationens Repræsentanter, at føre den russiske Stat frem ad Fremgangens og Vrens Vej.

Gud hjælpe Rusland!“

(„Politiken“s Oversættelse.)

Den ny Eksekutiv-Regjering, som allerede er anerkjendt af de Forenede Stater, har vist sig meget imødekommende overfor det finske Folks politiske Krav og Lobet, at alle deres forfatningsmæssige Rettigheder vil blive fuldt respekterede. For Føderne, der lever i det russiske Rige, vil der rimeligvis ogsaa oprinde lysere Dage, da de er blevne lovede politisk Ligeberettigelse med Landets øvrige Borgere. Den ny Regjering har ligeledes udstedt almindelig Amnesti for alle politiske Fanger med Undtagelse af Forbrydere. Den ny Regjering har fremdeles besluttet at afstaffe Dødsstraffen. Denne Beslutning giver Folket en vis Forsikring om, at der ikke vil blive taget Hævn over nogen, hverken høje eller lave, og dette er meget beroligende.

Revolutionen i Rusland kan med Rette betragtes som en af de største verdenshistoriske Begivenheder siden den franske Revolution.

Revolutionsregjeringen har nærmest Karakteren af et nationalt Samlingsministerium.

Eks-Czaren, der sammen med sin Hustru og Familie efter den provisoriske Regjerings Ordre opholder sig paa Slottet i Czarstøje Selo, i Nærheden af Petrograd, skal have udtalt følgende smukke Ord ved sin Regjeringsfragelse:

„Jeg skal følge mit Folks Villie, blot man vil skaane min Hustru og mine Børn. Jeg vil være tilfreds med at bo paa mit Gods i Livadia. Jeg elsker Blomster og Træer, og jeg vil gjerne ende mine Dage der.“

Det tjener til Eks-Czarens Ros, at han i tidligere Tid udførte et meget prisværdigt Arbejde i Verdensfredens Interesse, og ved Siden af andre gode Egenskaber, som den abdicerede Czar har udvist, maa dette tages i Betragtning ved Bedømmelsen af hans Regjeringsførelse.

Fra vort Standpunkt af betragter vi Revolutionen i Rusland som et Led i Rækken af dem, hvorved der vil blive givet det russiske Folk Religionsfrihed, saa at Jesu Kristi sande Evangeliums herlige Principper kan blive forkyndt overalt i det russiske Rige.

— Det, som er skrevet med Hjertet, skal ikke læses blot med Forstanden.

„Bidnesblyrde“.

Hvad er „Bidnesblyrde“, det sande „Bidnesblyrd“? Det er et Udtryk for Mandslivet hos os, for den Kundskab og tillige for de gode Egenstaber, vi er i Besiddelse af; og ingen Sjæl paa Jorden kan vide, hvad der bor i os, om vi ikke aflægger vort „Bidnesblyrd“ for Mennekene, mundtlig eller paa anden Maade; og ingen kan blive delagtiggjort i netop de samme Kundskaber og den samme Indsigt som os, det samme Lys og den samme Glæde, undtagen vi bærer dette vort „Bidnesblyrd“ til vore Medmennekter. Gud, den almægtige, afgiver sit „Bidnesblyrd“ til os i Solens Lys og i alle Naturens Fremtoninger, saa vel som ved personlig Aabenbaring til os, idet han „aabenbarer sin Villie til sine Tjenere, Profeterne“. Jorden, som han skabte, afgiver sit „Bidnesblyrd“ til os om de ypperlige Egenstaber, den besidder, naar om Foraaret hele Naturen ligesom opbaagner, og den lader Træerne knoppes; Græsset spirer frem, og det hyppige Blomstervæld udvikles; hver enkelt Blomst vidner om de vidunderlige Kræfter, Skaberens har nedlagt i Jordens Elementer, i Luften og i Sollyset, hvorfra Planterne drager Næring, og vidner om den almægtige Guds Fuldkommenhed, Alvisdom og Faderkjærlighed, om det evige Livs Principper og Guds Riges Herlighed.

Niels F. Green.

Dødsfald.

Søster Anna Louise Hendriksen, født Barvold, afgik ved Døden i Bergen den 18. Februar 1917, og blev begravet den 24. Febr. under stor Deltagelse af Familiens store Vennekreds saa vel som fra Kirkens Medlemmer. Hun blev døbt den 25. April 1902. Gjennem hendes Bidnesblyrd kom mange til Kundskab om Sandheden. Hun talte opmuntrende Ord til alle, som hun kom i Berøring med. Hun var sin efterlevende Mand, Broder Hendriksen, en trofast Støtte og Børnene en hengiven Moder.

Søster Hendriksen var Medlem af Bergens Sangkor.

Indhold:

Tale af Eldste Rudger Clawson.	97	Uddrag af en Tale af Eldste Orjon	
Talefprog	100, 111	F. Whitney	108
Karakter. (Af Geo. D. Kirby)	101	Den russiske Revolution. (Af Niels	
Personlig Kenlighed	103	F. Green)	109
Redaktionelt:		„Bidnesblyrde“. (Af Niels F.	
Fredsenglen. (Af Hans F. Chri-		Green)	112
stiansen)	104	Dødsfald	112